

i gennem en længere Arrække, endfige for bestandigt, at hde en saadan Tribut af deres Hegn til Naboendommen. Jeg tror altsaa ikke, at Bestemmelsen i Virkeligheden vil føre til det Tilfælde, at flere levende Hegn end hidtil fremdeles blive bevarede. Men det forekommer mig dernæst, at Sandsynligheden endogsaa er for, at naar Udvalgets Tilføining vedtages og bliver gjort til Lov, flere Hegn ville blive dødsdømte end tidligere, og det ikke alene, fordi der vil blive reist flere Klager over Hegn end ellers, men ogsaa fordi Dødsdommen lettere vil blive fældet, naar man veed, at den ikke er endelig. Naar Udvalgets Tilføining vedtages, reduceres jo nemlig i Virkeligheden den omtalte Dødsdom egentlig til en Pengebøde. Derfor Lovforslagets Bestemmelse bliver vedtagen uden Tilføining, ville dommene derimod blive endelige og uigjenkaldelige; det vilde være det Samme som en Eids-svorners "Skyldig" eller "Ikke skyldig", og jeg er overbevist om, at den, der saa skal afgive denne Kjendelse "Skyldig" eller "Ikke skyldig", ikke vil gaae til at afgive den, uden at han er fuldt overbevist om, at Skaden overstiger Nytten. I tvivlsomme Tilfælde vil han da ikke driste sig til at fælde Dommen, netop fordi det er en endelig Dødsdom. Men i det modsatte Tilfælde, naar Udvalgets Forslag vedtages, stiller Sagen sig anderledes. Den vil saa i Virkeligheden stille sig, som det fremhævedes af den ærede Dødsfører. Det vil nemlig være overordentligt vanskeligt i Daler og Skilling at vurdere paa den ene Side Skaden og paa den anden Side Nytten, Tvivlsmaal vilde være Reglen og ikke Undtagelsen, og, naar der saa er aabnet en saa beqvem Udvei som den, der ved Udvalgets Forslag gives de sagkyndige Mænd, til ikke at afgive en endelig og uigjenkaldelig Dom, en Dødsdom, et "Skyldig" eller "Ikke-Skyldig", men til kun at afgive en Dom, som kan appelleres, og hvor Appellens Betydning i Virkeligheden reducerer sig til Penge, saa holder jeg mig overbevist om, at de paagjældende Mænd, hvor samvittighedsfulde de end ere, dog langt snarere vilde komme til at udtale et "Skyldig", end, hvor der ingen Appel eller Udvei er holdt tilbage. Klagerens Tal vil ogsaa, som alt anført, i saa Fald blive langt større. Efter Lovforslagets Bestemmelse forekommer det mig indlysende, at Klager ville blive reiste, hvor der er alvorlig Grund dertil, fordi Klageren veed, at hans Klage kun vil føre til Noget, naar det er øiensynligt, at den Skade, som Hegnet gjør, er større end dets Nytte, og fordi han veed, naar Ordet "Skyldig" udtales, og Dommen saaledes fældes over Hegnet, da maa han selv i saa Tilfælde være med til at bære Udgifterne ved et nyt Hegns Oprettelse og eventuelt ogsaa Skadeserstatning til den, der har haft Hegnet. Under saadanne Omstændigheder ville Klagerne ganske sikkert betænke sig og kun komme frem, hvor der er alvorlig Grund til Klage. I det modsatte Tilfælde derimod, hvis den af Udvalget foreslaaede Tilføining finder Sted, vil der kunne være en stor Opfordring for den Paagjældende, der lider mindre betydende Skade ved Hegn, til at gjøre et Forsøg paa, om han ikke ved at benytte den paagjældende Bestemmelse kan opnaae en Skadeserstatning af sin Nabo. Han kan i saa Fald gjøre Regning paa, ja han veed naturligviis endogsaa, at hans Nabo vil holde saa fast ved sit Hegn, at han ubetinget hellere vil betale ham Skaden end see det borttaget, og i Fortrostheden hertil fremkommer han med sin Klage. Thi hvad risikerer han derved? Han risikerer kun, at han i det Tilfælde, at hans Forventning ikke slaaer til, og at Naboen i Virkeligheden ikke vil redde det dødsdømte Hegn ved at betale derfor, maa acquiescere ved det tidligere Forhold og tage sin Klage tilbage. Det er hele den Risiko, han løber. Han har Chancen for gennem sin Klage at opnaae Skadeserstatning af den tilstødende Nabo, hvis Hegnet ikke bliver borttaget, og i det Tilfælde, at Naboen mod Formodning lader Hegnet i Stikken og ikke vil redde det for Penge, risikerer han i ethvert Tilfælde ikke at komme til at deeltage i Omkostningerne ved et nyt Hegn, thi han vil da kunne trække sig tilbage. Jeg tror altsaa, at baade Antallet af

dig", end, hvor der ingen Appel eller Udvei er holdt tilbage. Klagerens Tal vil ogsaa, som alt anført, i saa Fald blive langt større. Efter Lovforslagets Bestemmelse forekommer det mig indlysende, at Klager ville blive reiste, hvor der er alvorlig Grund dertil, fordi Klageren veed, at hans Klage kun vil føre til Noget, naar det er øiensynligt, at den Skade, som Hegnet gjør, er større end dets Nytte, og fordi han veed, naar Ordet "Skyldig" udtales, og Dommen saaledes fældes over Hegnet, da maa han selv i saa Tilfælde være med til at bære Udgifterne ved et nyt Hegns Oprettelse og eventuelt ogsaa Skadeserstatning til den, der har haft Hegnet. Under saadanne Omstændigheder ville Klagerne ganske sikkert betænke sig og kun komme frem, hvor der er alvorlig Grund til Klage. I det modsatte Tilfælde derimod, hvis den af Udvalget foreslaaede Tilføining finder Sted, vil der kunne være en stor Opfordring for den Paagjældende, der lider mindre betydende Skade ved Hegn, til at gjøre et Forsøg paa, om han ikke ved at benytte den paagjældende Bestemmelse kan opnaae en Skadeserstatning af sin Nabo. Han kan i saa Fald gjøre Regning paa, ja han veed naturligviis endogsaa, at hans Nabo vil holde saa fast ved sit Hegn, at han ubetinget hellere vil betale ham Skaden end see det borttaget, og i Fortrostheden hertil fremkommer han med sin Klage. Thi hvad risikerer han derved? Han risikerer kun, at han i det Tilfælde, at hans Forventning ikke slaaer til, og at Naboen i Virkeligheden ikke vil redde det dødsdømte Hegn ved at betale derfor, maa acquiescere ved det tidligere Forhold og tage sin Klage tilbage. Det er hele den Risiko, han løber. Han har Chancen for gennem sin Klage at opnaae Skadeserstatning af den tilstødende Nabo, hvis Hegnet ikke bliver borttaget, og i det Tilfælde, at Naboen mod Formodning lader Hegnet i Stikken og ikke vil redde det for Penge, risikerer han i ethvert Tilfælde ikke at komme til at deeltage i Omkostningerne ved et nyt Hegn, thi han vil da kunne trække sig tilbage. Jeg tror altsaa, at baade Antallet af